

Magyarország Alkotmánybírósága részére

1590 Budapest, Pf. 225/4.

Tárgy: IV/172-2/2020.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/172-4/2020
Erkezett:	2020 APR 15
Példány:	1
Melléklet:	0 db
Kezelőiroda:	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [REDACTED] a tárgyban jelzett számú ügyben a Főtitkár Úr hiánypótlásra felhívó tájékoztatása és útmutatása alapján alábbiakban kiegészítem ki korábban benyújtott alkotmányjogi panasz indítványomat.

Főtitkár Úr a hiánypótlásra irányuló tájékoztatásában rámutatott, hogy alkotmányjogi panaszom nélkülözi a kellő alkotmányjogi szempontú indokolást. Jelen panaszkiegészítésemben pótolom a hiányolt indokolást arra vonatkozóan, hogy a támadott bírói döntés mennyiben és miért sérti az Alaptörvényben foglalt jogaimat.

Előadom, hogy alkotmányjogi panaszomban nem a bírói eljárás egészének felülbírálatát indítványozom, és nem kérem a döntés alapjául szolgáló bizonyítékok felülmérlegelését illetve a tényállás megalapozottságának vizsgálatát. A Tisztelt Alkotmánybíróságtól az Alaptörvény III. cikk (1) és a XXVIII. cikkének (1) bekezdése szerinti jogom oltalmazását kérem, egyúttal a megtámadott bírói döntés Alaptörvény hivatkozott szakaszaival való összhangjának szíves vizsgálatát.

Indítványom a sérelmezett bírói döntésnek kizárólag azon rendelkezésére fókuszál, melyben a bíróság teljes egészében elzárt a bizonyítástól és a tárgyalástól, mielőtt döntését meghozta volna.

1.) A sérelmezett bírói döntés kapcsán panaszomat kiegészítem az Alaptörvény III. cikk (1) bekezdésében foglalt kínzás, embertelen bánásmód tilalmának megjelölésével is az alábbiak szerint.

Az Emberi Jogok Európai Egyezménye (EJEE) 3. cikke szerint senkit sem lehet kínzásnak, vagy embertelen, megalázó bánásmódnak vagy büntetésnek alávetni. Az Alkotmánybíróság a kínzás, embertelen, megalázó bánásmód, illetve büntetés abszolút tilalmát kimondó rendelkezés - Alkotmány 54. § (2) bekezdés illetve Alaptörvény 111. cikk (1) bek. - tartalmának részletes kifejtésével először a 32/2014. (XI. 3.) számú határozatában foglalt

állást. Az Alkotmánybíróság ezen döntésében rögzítette, hogy az élethez és az emberi méltósághoz való jog illetve a kínzás, embertelen bánásmód, büntetés tilalma összekapcsolódik.

Az Alkotmánybíróság a 30/2013. (X. 28.) AB határozat, ABH 2013.892,902. számú döntéseiben megerősítette, hogy a kínzás, az embertelen vagy megalázó bánásmód, illetve büntetés tilalmának abszolút jellegéből következik, hogy érvényesülését minden esetben - így a fogvatartás végrehajtása során is - biztosítani kell.

Ahogy arra panaszomban rámutattam, a BV intézet nem vitatta az embertelen bánásmód megtörténtét esetemben és a BV intézetek állapota miatt az állam nem tudja biztosítani az emberhez méltó fogvatartási körülményeket, annak ellenére, hogy ez Alaptörvényből fakadó kötelezettsége. Az állam ezen kötelezettségzegését még terhesebbé teszi, hogy az ismeretett embertelen bánásmód miatt kárpótlást sem kíván nyújtani. Az állam - és a nevében eljáró bíróságok ezen mulasztása – kétség kívül az Alaptörvény III. cikkébe ütközik.

Az alapjogi sérelemmel érintett 5.Bpkf.1123/2019/2. számú végzés sérti az Alaptörvény III. Cikkét, mivel alapvető jogokat sértő elhelyezési körülmények tekintetében sérelmeim nem kerültek kompenzálásra.

A következő pontban ismertetem, hogy a kompenzáció megvonását mely Alaptörvénybe ütköző módon valósította meg az állam, a nevében eljáró bíróság útján.

2.) Az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság **tisztességes és nyilvános tárgyaláson**, ésszerű határidőn belül bírálja el.

Az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett Emberi Jogok Európai Egyezménye (EJEE) 6. cikk (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van arra, hogy ügyét független és pártatlan bíróság **tisztességesen**, nyilvánosan és ésszerű időn belül **tárgyalja**.

Ahogy azt már panaszom 1.4.1.) pontjában ismertettem, a jelen panasszal támadott 5.Bpkf.1123/2019/2. számú végzés álláspontom szerint megsértette az Alaptörvény tisztességes bírósági eljáráshoz való jog részjogosítványát, a fegyverek egyenlőségének elvét továbbá a tárgyaláshoz való jogot. Az Alaptörvény hivatkozott szakasza nem csupán a büntetőeljárásra, hanem bármely bírósági eljárásra vonatkoztatóan írja elő a tisztességes

eljárás és a tárgyaláshoz való jog alapkövetelményét, mely követelményt az Alkotmánybíróság 15/2002. (III.29.) határozatában deklarált.

Ennek eredőjeként hivatkozok a bíróság 5.Bpkf.1123/2019/2. számú döntésének alaptörvényellenességére, mely ugyan nem szorosán vett büntetőeljárást érint, hanem annak folyamán kialakult embertelen bánásmódot megvalósító büntetés-végrehajtási jogviszonyt, melyre ugyanúgy alkalmazandó a tisztességes eljárás, így annak részjogosítványa, a fegyverek egyenlősége továbbá a tárgyaláshoz való jog.

Az Alaptörvény 28. cikke szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény R. cikk (3) bekezdése szerint az Alaptörvény rendelkezéseit azok céljával, a benne foglalt Nemzeti Hitvallással és történeti alkotmányunk vívmányaival összhangban kell értelmezni.

A Nemzeti Hitvallás szerint a polgárnak és az államnak közös célja az igazság kiteljesítése. A Nemzeti Hitvallás továbbá rögzíti, hogy „népuralom csak ott van, ahol az állam a polgárainak ügyeit részrehajlás nélkül intézi.” Ennek alapján az állammal szembeni elvárás, hogy a tisztességes eljárást biztosítsa.

Az Alkotmánybíróság a 16/2019. (V.14.) sz. döntésében – Dr. Marosiné Dr. Hörcher Ildikó párhuzamos indokolása - rögzítette, hogy a bírósági eljárás akkor tekinthető tisztességesnek és méltányosnak, ha az abban érintett személynek lehetősége van álláspontjának ismertetésére a bírói döntés meghozatala előtt.

Indítványomban a sérelmezett bírói döntés azon önkényes rendelkezésének alaptörvényellenességét sérelmeztem, mely során a bíróság a bizonyítástól és tárgyalástól elzárt. Ennek eredményeképp – tárgyalás hiányában- a tények vonatkozásában nem volt lehetőség sem nekem, sem pedig az ügyre vonatkozóan bizonyítékként értékelhető vallomást tenni képes személyek álláspontjának előadására. Tárgyalás - így az érintett fél meghallgatásának - hiányában kizárólag az állam javára volt eldönthető az ügy, mely felveti a bírói önkényes jogalkalmazást egyúttal a hivatkozott alapjog sérelmét. Esetünkben nem történt más, mint a bíróság a hatalom szavával –a fél alapjogai elvonása útján- „elhallgattatta” az embertelen bánásmódot elszenvető felet, hogy annak bizonyítási indítványai ne veszélyeztessék az állam ellenérdekét egy BV kártalanítás-ellenes közfelfogású társadalmi környezetben.

A BV kártalanítás körül kialakult, az állam által felkorbácsolt közvélemény szerinti vitát nem érinti indítványom. Erre vonatkozóan annyit kívánok csupán előadni, hogy az állam BV

kártalanításra vonatkozó törvényes kötelezettségei alól nem bújhat ki a társadalom felhergelése útján, hiszen az embertelen bánásmód előidézője pontosan maga az állam.

2.) Az Alkotmánybíróság 7/2013. (III.1.) számú határozata szerint a bírói út igénybevételének formális biztosítása nem elégséges a fél eljárési garanciáinak kiteljesedéséhez. A bíróságnak érdemben szükséges adott ügyet megvizsgálnia. Így nem csupán az egyik fél (államot képviselő BV intézet) által hivatkozott bizonyítékot –esetünkben kérelem regisztrációjának BV-intézetbeli hiányát rögzítő dokumentumot - szükséges megvizsgálnia, hanem a tisztességes eljárást biztosítva a másik fél ugyanezen tényre vonatkozó bizonyítékait is. Ez utóbbira még csak lehetőséget sem adott a bíróság, formálisan sem tartva be a tisztességes eljárás – fegyverek egyenlőségének – követelményét.

Az EJEB a 58580/00. számú döntése szerint ha a bizonyítási teher és a bizonyítékok előterjesztésére vonatkozó lehetőségek korlátozottsága a gyengébb fél oldalán összekapcsolódik, az megalapozhatja a tisztességes eljáráshoz való jog aránytalan korlátozását.

Az Európai Unió Bírósága (EUB) a , C-205/15. sz. és C-169/14. sz. ügyekben deklarálta az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikke alapján a hivatkozott alapelv megfelelő értelmezését.

„A fegyveregyenlőség elve velejárója magának a tisztességes eljárás fogalmának, és magával vonja, hogy kötelező ésszerű lehetőséget biztosítani valamennyi félnek arra, hogy olyan körülmények között ismertesse álláspontját, amelyek alapján nem kerül teljesen előnytelen helyzetbe ellenfelével szemben, és az egyenlőtlenség által okozott kárt főszabály szerint annak kell bizonyítania, akit ilyen kár ért.”

Az EJEB a 17358/90. számú döntésében hasonlóképp döntött, indokolásában rámutatva, hogy a *fegyverek egyenlőségének elve – úgyis, mint a méltányos eljárás szélesebb fogalmának egyik eleme – szerint minden fél ésszerű lehetőséget kell, hogy kapjon arra, hogy ügyét olyan feltételek között adja elő, amelyek nem helyezik őt ellenfelével szemben hátrányos helyzetbe.*”

A sérelmezett bírói döntés nem vette figyelembe, hogy ezen eljárásra is kiterjedt a fegyverek egyenlőségének elve. A bíróság a bizonyításban abszolút hátrányban lévő felet a tárgyalás és a bizonyítási indítványok teljeskörű mellőzésével az egyetlen lehetséges „fegyver” használatától is elzárta.

Jelen pontban ismételtén utalok a bíróság Alaptörvény 28. cikke szerinti értelmezési kötelezettségére.

A bíróság a fegyverek egyenlőségének megsértését – esetünkben a tárgyalás és bizonyítás mellőzését- nem valamely fél által tanúsított magatartás jogszabályi rendelkezéssel történő összevetésével indokolta, hanem jogszabályt indokolt jogszabállyal. A bíróság kommentálásában -a személyesen elő nem adhatott érveim kapcsán- a Bv.tv.10/A.§ (6) bekezdésének fél általi kimerítésének hiányát „*hitelt érdemlően cáfolja a Bv.tv. 10/A. § (6) bekezdése*”. Ezen indokolás nem más, mint a tisztességtelen bírói eljárás – *de facto* bírói önkény – jogi köntösbe burkolása. Tehát a bíróság a tételes jogot, jogellenes célra, a fegyverek egyenlőségének elvonására használta, követve az állam elvárását a BV kártalanítások ignorációja vonatkozásában.

A megsemmisíteni kért bírói döntés önkényes, tisztességtelen eljárás eredménye, terhemre értékelve olyan körülményt, melynek bizonyításától a bíróság saját maga zárt el, a közvetlenséget biztosító tárgyalást mellőzve.

Álláspontom szerint a sérelmezett végleges döntés sérti a tisztességes bírósági eljárás részét képező fegyverek egyenlőségének alkotmányos alapelvét, így az ellentétes az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglaltakkal és e döntés egyúttal legitimálja a jogkövetkezmény nélküli - az Alaptörvény III. cikk (1) bekezdése szerinti - embertelen bánásmódot.

